

а придворнѣя на когото на счетъ била казана, билъ осъденъ на наказаніе.

Червеній Языкъ.

Слѣдъ окончението войната съ Персія, много изъ придворнитѣ желающіи да са посмеятъ на Балакирева, питами го, какво е тамъ видѣлъ, съ кого станалъ приятель и съ какво са е занимавалъ. Балакиревъ се премълачавалъ, веднажъ въ присѣдствіето на господаря и много велможи, единъ отъ придворнитѣ го попиталъ: „Знаешъ ли ти?“ какъвъ е въ Персіанитѣ языка? „твѣрдѣ добръ зная,“ отговорилъ Балакиревъ.

Всичкитѣ велможи са изсмели; даже и господаря са зачудилъ; но Балакиревъ постоянноствувалъ че знаялъ.

„Че какъвъ е като го знаешъ?“ попиталъ единъ отъ придворнитѣ.

„Какъвъ такъвъ, какъвто е и въ тѣбѣ червенъ.“

Всичкитѣ велможи са засмѣли и Балакиревъ билъ доволенъ че отгорѣ останалъ на неговата страна.

Отвѣтъ на господаря.

Веднажъ господаря попитатъ Балакирева. „Не-зианшъ ли ти таковато чиновника?“

Балакиревъ отговорилъ, както трѣбвало. Но господаря, като че разбралъ, казалъ му: